

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd –
Błagojewgrad (Bułgaria) w dniu 17 lipca 2019 r. – „EKOTEKS BYŁGARIJA” EOOD/Teritorialna direkcija na
Nacionalnata agencija za prihodite**

(Sprawa C-544/19)

(2019/C 357/23)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Błagojewgrad (Bułgaria)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „EKOTEKS BYŁGARIJA” EOOD

Strona przeciwna: Teritorialna direkcija na Nacionalnata agencija za prihodite

Pytania prejudycjalne

Pytanie 1:

Czy art. 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszcza on krajowego uregulowania takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, w rozumieniu którego płatności na terytorium państwa są dokonywane jedynie w drodze przelewu lub wpłaty na rachunek pieniężny, gdy są w wysokości równej lub przewyższającej kwotę 10 000 BGN, i na mocy którego to uregulowania ograniczono płatność w gotówce dywidend od niepodzielonego zysku w wysokości równej lub przewyższającej kwotę 10 000 BGN, a jeśli dopuszcza on takie uregulowanie – czy ograniczenie to jest zasadne w świetle celów dyrektywy (UE) 2015/849 (!)?

Pytanie 2:

Czy art. 2 ust. 1 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] (UE) 2015/849 [z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE], mając na względzie motyw 6 jej preambuły oraz art. 4 i 5, należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on ogólne krajowe uregulowanie takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym płatności na terytorium państwa są dokonywane jedynie w drodze przelewu lub wpłaty na rachunek pieniężny, gdy są w wysokości równej lub przewyższającej kwotę 10 000 BGN, i w świetle którego nie jest istotny podmiot ani podstawa płatności w gotówce, a równocześnie ma ono zastosowanie do wszystkich płatności w gotówce między osobami fizycznymi i prawnymi?

- 1) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to pytanie, czy art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. e) dyrektywy (UE) 2015/849 dopuszcza, mając na względzie motyw 6 jej preambuły oraz art. 4 i 5, przyjmowanie przez państwa członkowskie uzupełniających ogólnych ograniczeń płatności w gotówce w krajowym uregulowaniu takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym płatności na terytorium państwa są dokonywane jedynie w drodze przelewu lub wpłaty na rachunek pieniężny, gdy są w wysokości równej lub przewyższającej kwotę 10 000 BGN – gdy płatność w gotówce ma za podstawę „niepodzielony zysk” (dywidendę)?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to pytanie, czy art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. e) dyrektywy (UE) 2015/849 dopuszcza, mając na względzie motyw 6 jej preambuły i art. 5, przyjmowanie przez państwa członkowskie ograniczeń płatności w gotówce w krajowym uregulowaniu prawnym takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym – zgodnie z którym płatności na terytorium państwa są dokonywane jedynie w drodze przelewu lub wpłaty na rachunek pieniężny, gdy są w wysokości równej lub przewyższającej kwotę 10 000 BGN – przy progu niższym niż 10 000 EUR?

Pytanie 3:

Czy art. 58 ust. 1 i art. 60 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/849, mając na względzie art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one krajowego uregulowania prawnego takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, regulującego ustaloną wysokość sankcji administracyjnych za naruszenia ograniczeń płatności w gotówce – jeśli nie umożliwia ono zróżnicowanego traktowania sytuacji, zgodnie z konkretnymi istotnymi okolicznościami?

- 1) Na wypadek udzielenia odpowiedzi, że art. 58 ust. 1 i art. 60 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/849, mając na względzie art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, dopuszczają krajowe uregulowanie prawne takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, regulujące ustaloną wysokość sankcji administracyjnych za naruszenia ograniczeń płatności w gotówce, to czy art. 58 i art. 60 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/849, mając na względzie zasadę skuteczności i prawo do skutecznej ochrony sądowej określone w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one krajowego uregulowania prawnego takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, ograniczającego kontrolę sądową, jeśli nie dopuszcza ono określenia przez sąd sankcji administracyjnej za naruszenia ograniczeń płatności w gotówce – na wypadek jej zaskarżenia – poniżej ustalonej wysokości, zgodnie z konkretnymi istotnymi okolicznościami?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2015, L 141, s. 73.

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 16 maja 2019 r. w sprawie T-396/18, ITSA/Komisja, wniesione w dniu 18 lipca 2019 r. przez International Tax Stamp Association Ltd (ITSA)

(Sprawa C-553/19 P)

(2019/C 357/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: International Tax Stamp Association Ltd (ITSA) (przedstawiciel: adwokat F. Scanvic)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 maja 2019 r. w sprawie ITSA/Komisja (T-396/18) i stwierdzenie, że wnosząca odwołanie ma legitymację procesową i interes prawny;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/573 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie głównych elementów umów w sprawie przechowywania danych zawieranych w ramach systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych (¹), rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/574 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie norm technicznych dotyczących ustanowienia i funkcjonowania systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych (²) oraz decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/576 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie norm technicznych dotyczących zabezpieczeń umieszczanych na wyrobach tytoniowych (³).

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie utrzymuje w istocie, że Sąd błędnie rozpatrzył kwestię jej interesu prawnego we zaskarżeniu rozporządzenia delegowanego 2018/573, rozporządzenia wykonawczego 2018/574 oraz decyzji wykonawczej 2018/576. Sąd niesłusznie odrzucił jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności, którą wnosząca odwołanie wniosła przeciwko tym trzem aktom prawnym Komisji.